

Jak se u Topilů chystali na advent

Babi Božena sundala z police krabici a vytáhla dřevěný kulatý deset centimetrů vysoký špalek, ze kterého trčely čtyři hřebíky. Blíží se advent a ona na hřebíky zarazí tlusté svíčky, věnec ozdobí větvíčkami a budou mít adventní věnec přichystaný na neděli.

„To už zase budeme mít na stole?“ zakabonil se děda Oldřich.

„Ano,“ odpověděla mu stručně Božena a nemínila se o tom dál bavit.

Oldřich měl ale hádací náladu, a hledal si záminku, aby ji mohl pustit ze řetězu. „Nebudeš dávat to chvojí moc blízko svíček, že ne?“ zeptal se zdánlivě nevinně.

„Jako vždycky,“ reagovala Božena.

„Jako vždycky? Takže zase nám bude padat jehličí do jídla a u oběda budou čoudit svíčky?“

„Nech toho, dědo, budou Vánoce, tvař se mile,“ obrátila se na něj dcera Olina.

„Mile? Jak se můžu tvářit mile, když tu hrozí požár! Oheň na stole, kdo to jakživ viděl. Ten má být v kamnech a ne volně v prostoru,“ rozburácel se Oldřich.

„A co svíčka na hrobu při Dušičkách?“ popíchala ho vesele Olina, která znala už dědovo láteření.

Návštěva u Topilů 37.

„To je to samý. Vůbec to tam nepatří. I když kolem není, co by hořelo. A svíčka za dušičky? Prosím tě, jakýpak dušičky? Když člověk umře, tak je šlus, konec a nic není. Tak na co svíčky?“

„Jenže třeba Ježíš zemřel a za tři dny vstal z hrobu,“ usmála se Olina.

„Panebože! Vstal z hrobu. Jak by to asi udělal, když byl mrtvej?“ rozčiloval se dál děda.

„Dyt' je to mýtická postava a vy v ni věříte.“

„Když je Ježíš mýtická postava,

tak proč si bereš Pánaboha do úst?“ ozvala se babi. „Nebo snad věříš v Pánaboha?“

„Proč bych nemohl vyslovit jméno bájně postavy?“ děl děda.

„Nechte toho,“ vmísila se do hovoru Olina, protože naznala, že babi bere dědu vážně, a mohlo by to přerůst v hádku. „Adventní věnec prostě bude na stole jako vždycky a ty, dědo, si jako vždycky přichystáš hasičák ke dveřím. Stačí?“

Rozparádnému dědovi diskuse stačila, a tak jen přikývl.

„A koupím tu kytku, vánoční hvězdu,“ pokračovala Olina směrem k babi Boženě.

„Víte, že vánoční hvězda je vlastně pryšec nádherný?“ vmísil se do hovoru Filip, který právě přišel.

„Cože? Pryšec?“ vylétl opět děda. „Dyt' pryšec nežere ani kráva. Po pryšci měly krávy v jézédě vždycky krvavý mlíko.“

„To těžko, protože krávy v jézédě se na pastvu nedostaly. Stály jen v kravínech. Leda bys

to slyšel od těch sedláků, kterým jste je vzali,“ ozvala se překvapivě babi.

Olinu až zamrzelo, že nechala dědu s babi tak rozjet. Měla je utnout hned na počátku. „Tak dost! Adventní hvězda bude na stole, kytky vánoční hvězda taky a ty ten pryšec jíst nebudeš, takže je úplně jedno, jaký bys z něj měl mlíko.“

„No, já bych z něj asi žádný mlíčko neměl...“ chystal se děda pokračovat, ale když zahlédl blesk v očích Oliny, rozmyslel si to a řekl jen: „Jdu pro ten hasičák.“ A zmizel z pokoje, do kterého právě vstoupila Ema.

„Mami, po škole jsme všechny holky koupily domů vánoční hvězdy. A v obchodě říkali, že se to správně jmenuje pryšec. Věděla jsi to?“

„Ano, a když ho sníš, budeš mít krvavý mlíko,“ povzdychla si pološeptem Olina.

Ema na mámu podezřele koukla: „Krvavý mlíko? Mami, je ti dobře?“

PANT

Výzva pro čtenáře JL: Jaká jsou vaše výletní místa?

Rádi cestujete? Kde všude jste byli, co jste všechno viděli? Stálo to za to?

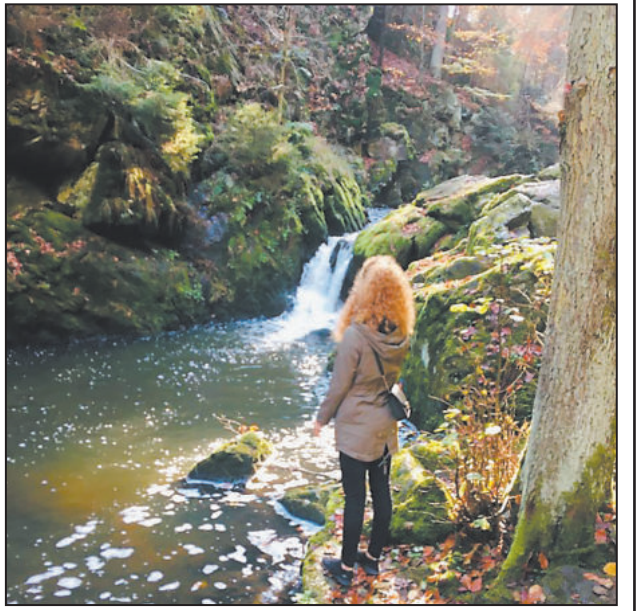
Máte své oblíbené výletní místo? Cíl, který vás vždy stoprocentně nabije?

Vzpomínáte na nějaké místo, které třeba už neexistuje?

Prostě a jednoduše pojďte se s námi podělit o své cestovatelské zážitky.

Napište nám o svých tipech na výlet, dovolenou... Je to na vás. Když přiložíte i foto, bude to příjemný bonus.

Své příspěvky posílejte na e-mail: redkce@jihlavske-listy.cz nebo na adresu Jihlavské listy, Fritzova 34, 586 01 Jihlava. –red-

Rady do zahrady | 197

Pravidelnou víkendovou rubriku připravuje šlechtitel a zahrádkář Petr Kumšta.

■ V listopadu je možno hubit i **mšici krvavou**, a to tak, že k patám stromů nasypeme prachové palené vápno. V něm uhynou i larvy vlnatky krvavé, které se sem vracejí k přezimování.

■ V tomto období odstraňujeme ze zahrad i **staré a nemocné stromy a keře**. Zvláště důsledně je nutné likvidovat peckoviny napadené virovou šarkou, jabloně, u kterých se projevuje velmi zrádná fytoplazmová proliferace, a maliník se známkami fytoplazmové metlovitosti.

Pozor, je nutné ze země odstraňovat všechny, dokonce i drobné kořeny, z nichž by mohly vyrůst postižené odnože. V žádném případě z těchto míst pozemku nevysazujeme několik roků stejné a podobné druhy porostů.

Petr Kumšta

■ Po provedení podzimního **dezinfekčního postřiku** některým z měďnatých fungicidů (kuprikol, champion, kocide) vyčistíme postřikovač a uložíme ho spolu s ochrannými prostředky do suché místnosti, kde teplota přes zimu neklesá pod bod mrazu.

■ Průběžně můžeme sklízet **zeleninu odolnější proti mrazům**, jako je růžičková kapusta, kadeřávek a pórek. Některé druhy zeleniny po prvních mrazích dokonce chuťově zjemní.

■ Vytrvalé, choulostivější **bylinky a keře**, jako jsou například: šalvěj, rozmarýn, tymián, kadeřavá petržel a yzop, chrá-

Ilustrační foto: Pixabay

níme proti vymrznutí přihrnutím zeminy a lehkým vzdušným krytem z chvojí, případně slámy nebo bílé netkané textilie.

■ Základem hnojení ovocných rostlin jsou **organická hnojiva**. Používáme zpravidla dobře uleželý nebo raději zkompostovaný hnůj, který zarýváme přibližně do hloubky

10 až 15 cm na podzim buď po celé kultivané ploše pod stromy, nebo alespoň v pásech nebo v kolech pod korunami stromů, je-li zbývající plocha zatrávněna.

Hnojíme v dávce alespoň 300 až 500 kg na jeden ar každé 3 až 4 roky. Na lehčích půdách je však vhodnější hnojit ob rok s polovičními dávkami. Slabě rostoucí porosty hnojíme více.

Navštivte a využijte naši knihobudku

Školy, představte se

Klíče ke svobodě anebo Tvoření k sametové revoluci

Je důležité něco vědět o významných událostech našich nedávných dějin?

Myslíme si, že ano. Proto jsme u nás ve škole k aktuálnímu výročí sametové revoluce připravili malou výstavu. Nejprve jsme se podívali na dokumentární videa, samostatně i ve skupinách si vyhledávali informace, pracovali s nimi a společně o nich pak diskutovali. Mohli jsme si tak utvářet svůj vlastní názor na to, co je totalita a co demokracie.

Pak jsme jako připomínku na listopadové události roku 1989 kreslili a vystřihovali své vlastní klíče ke svobodě. Ty jsme spolu s plakáty výstavy 1989 – rok zázraků naistalovali v prostorách naší školy.

Nakonec jsme navštívili památník 17. listopadu 1989 na nábřeží řeky Jihlavy, který tvoří právě socha klíčů a lipového listu se srdcem. Ke spoustě svíček jsme přidali i tu naši.

Svoboda a demokracie totiž není samozřejmost.

žáci ZŠ Havlíčkova, Jihlava
Foto: archiv školy

